



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев2 1270/2020  
17.06.2020. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужених АД „Железнице Србије“ Београд и АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3009/19 од 13.12.2019. године, у седници већа одржаној 17.06.2020. године, донео је

### РЕШЕЊЕ

**ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3009/19 од 13.12.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

**УКИДАЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3009/19 од 13.12.2019. године и пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 282/17 од 06.06.2019. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

### Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 282/17 од 06.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде штете за исхрану у току рада, за период од септембра 2014. године до августа 2015. године, солидарно исплате појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде штете за регрес за годишњи одмор, за период од септембра 2014. године до августа 2015. године, солидарно исплате појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, алтернативни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде штете за исхрану у току рада, за период од септембра 2014. године до августа 2015. године, солидарно исплате појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, алтернативни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде штете за регрес за годишњи одмор, за период од септембра 2014. године до августа 2015. године, солидарно исплате појединачне

месечне износе, са законском затезном каматом, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3009/19 од 13.12.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је закључио да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...87/18, у даљем тексту: ЗПП), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, будући да је Врховни касациони суд у више одлука изразио став у ситуацији када послодавац право запослених на исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора не искаже у платној листи запослених, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди.

Због тога је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о основаности ревизије, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог АД „Железнице Србије“ Београд, а након статусних промена је закључио Анекс уговора са туженим АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд. Вештачењем је обрачуната висина накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, применом параметара из Колективног уговора туженог АД „Железнице Србије“ Београд („Службени гласник РС“ бр.37/95, 7/00), у ситуацији када других показатеља нема о висини и исплати ових трошкова.

Нижестепеним одлукама је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде регреса за годишњи одмор, као и накнаде на име трошкова исхране у току рада, уз закључак судова да су ови трошкови тужиоцу исплаћени правилно, кроз цену рада, а према општим актима тужених.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права, због чега је чињенично стање на коме су засноване нижестепене пресуде остало непотпуно утврђено.

Законом о раду прописано је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, поново је прописано и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), а што мора бити исказано у обрачунској листи за све

запослене. Почев од 01.01.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ регреса и топлог оброка, од онога који је предвиђен Општим колективним уговором и Законом о раду, али само уколико су донели Одлуку којом су предвидели висину регреса и топлог оброка. Међутим, у конкретном случају тужени у току поступка нису доставили такву одлуку суду, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да иста није ни донета. При том, висина трошкова на име регреса за годишњи одмор и на име трошкова исхране у току рада, мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не може се прихватити ни наводи тужених, као ни закључак другостепеног суда, да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да тужени нису могли да се изјасне о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и топли оброк исказан у платној листи запослених (па и тужиоца), како је то прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду. На основу изнетог, произлази закључак да су тужени, у погледу исплате наведених накнада, цитиране законске одредбе примењивали на штету тужиоца.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом о захтеву за накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа-судија  
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић